

[Arbejdsministeren]

sættelse bliver effektiv, idet mange ansatte ikke har en højeste tjenestetid og derfor heller ikke faste regler for opgørelse og afspadsering af overarbejde. AC ønsker en nedsættelse af den ugentlige arbejdstid; ligestillingsmæssige og familiepoltiske hensyn taler for en reduktion af den daglige arbejdstid. Andre former for arbejdstidsnedsættelse, herunder sabbatordninger, kan komme på tale. AC mener, at der må findes en løsning på kompensationsspørgsmålet, som er neutral i forhold til lønrelationerne mellem de forskellige grupper af ansatte i den offentlige sektor.

Finansministeriet mener, at spørgsmålet om arbejdstidens længde er et rent overenskomst- og aftalespørgsmål, der må afklares inden for de udgiftsrammer, som regeringen kan tiltræde i forbindelse med kommende overenskomst- og aftaleforhandlinger.

Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen er enige med finansministeriet. De beskæftigelsesmæssige virkninger vil slå forskelligt igennem i de enkelte kommuner. Det kommunale selvstyre må respekteres og kan ikke bære statsligt fastsatte bindinger af personaleforbruget eller af serviceniveauet. For funktioner med f. eks. vagtordninger inden for døgninstitutionsområdet og sygehusvæsenet vil der af beredskabsmæssige årsager udløses en beskæftigelseseffekt i fuldt omfang. En økonomisk konsekvensberegning er ikke mulig på nuværende tidspunkt.

Industrirådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og ligestillingsrådet.

Industrirådet tror ikke på en generel arbejdstidsforkortelse som middel til at øge beskæftigelsen eller befolkningens velfærd. Der kan i stedet overvejes en mere fleksibel tilrettelæggelse af arbejdstiden, således at man i højere grad kan imødekomme individuelle ønsker hos medarbejderne – ikke mindst børnefamilierne – om ændret arbejdstid. *Industrirådet* finder det overordentlig tvivlsomt, om man kan få flere i beskæftigelse ved at sænke arbejdstiden, når man betænker de komplicerede sammenhænge, en arbejdstidsforkortelse vil virke i, og peger på, at de modeller, der anvendes til de samfundsøkonomiske beregninger, og som peger i retning af en vis positiv beskæftigelsesvirkning, er alt for grove til at virke overbevisende.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd fremhæver, at arbejdsløsheden er vokset i alle de industrialiserede lande uanset valget af økonomisk politik – dog mest, hvor inflationsbæmpelsen sættes højest. Med den teknologiske udvikling og den stigende erhvervsfrekvens for kvinder er det ønsketænkning at tro, at alle kommer i arbejde igen på fuld tid. Hvis der ikke gribes radikalt ind, tegner fremtiden dystert både for de ledige, for dem, der i dag har arbejde, og for samfundet i det hele taget. Erhvervsrådet mener, at man må gå to veje: dels må alle kræfter sættes ind på at få mere produktion i gang, stimulere afsætningen og skabe nye arbejdspladser samt fastholde og udbygge de eksisterende særforanstaltninger, dels må der ske en fordeling af det eksisterende arbejde, herunder med en væsentlig nedsættelse af arbejdstiden. Det er forkert, at en nedsat arbejdstid ikke afhjælper beskæftigelsesproblemerne, for selv om der i den private sektor vil komme en højere produktivitet, er der alligevel plads til nyansættelser. I den offentlige sektor er problemet et andet; her er antallet af arbejdspladser alene et politisk spørgsmål. Det er også forkert, at vi ikke har råd til en arbejdstidsnedsættelse. Derimod er arbejdsløsheden dyr, bl. a. fordi arbejdsevne og ekspertise forringes.

Ligestillingsrådet mener, at hensynet til ligestillingen og børnefamiliernes tarv betyder, at den daglige arbejdstid må sættes ned for alle. Udvidet adgang til deltidsarbejde for et brugbart instrument i ligestillingsbestrebelse, fordi intet hidtil har vist, at de mange mænd er interesserede i deltidsarbejde. Hvis andre peger på, at hensynet til produktionsapparatets udnyttelse medfører et behov for en mere fleksibel placering af den enkeltes arbejdstid i forbindelse med en generel nedsættelse af arbejdstiden, gør ligestillingsrådet opmærksom på, at det vil være foreneligt med ligestillingsbestrebelse, forudsat at den offentlige service, butikkerens åbningstider, trafikbetjeningen m.v. indrettes herpå. Ud over nedsat daglig arbejdstid peger ligestillingsrådet også på ret til betalt frihed til uddannelse, udvidet barselorlov også for mænd, ret til fravær ved børns sygdom, sabbatår og nedsat pensionsalder som elementer i en arbejdstidspolitik. Mange kvinder hører til blandt de lavestlønnede, og ligestillingsrådet finder, at det for dem er